

Dulcea
UITARE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alexandra Hânsa

Coperta:
Faber Studio
Design copertă: © Tony Mauro

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Corina Rezai

Corectură:
Roxana Nacu
Elena Bițu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCGUIRE, JAMIE
Dulcea uitare / Jamie McGuire ; trad.: Oana Dușmănescu.
- București : Editura Trei, 2016 -
3 vol.
ISBN 978-606-719-720-4

Vol. 1. - 2016. - ISBN 978-606-719-721-1

I. Dușmănescu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Titlul original: Beautiful Oblivion
Autor: Jamie McGuire

Copyright © 2014 by Jamie McGuire

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

1

Vorbele lui rămân agățate acolo, în bezna care ne desparte glasurile. Uneori găseam alinare aici, dar, în ultimele trei luni, am găsit numai neliniște. Spațiul acesta a devenit mai degrabă o ascunzătoare la îndemână. Nu pentru mine, ci pentru el. Mă dureau degetele, așa că mi le-am relaxat, fără să-mi dau seama cât de tare strânsesem până atunci telefonul mobil.

Colega mea de cameră, Raegan, stătea cu picioarele încrucișate lângă valiza mea deschisă de pe pat. Nu știu ce expresie aveam pe față, dar a făcut-o să mă prindă de mână. *T.J.*? a șoptit ea.

Am dat din cap.

— Te rog, poți să spui ceva? a întrebat *T.J.*

— Ce vrei să spun? Mi-am împachetat lucrurile. Mi-am luat liber. Hank i-a dat deja lui Jorie turele mele.

— Mă simt ca un mare dobitoc. Mi-ar plăcea să nu fie necesar să plec, dar te-am avertizat. Când am un proiect în desfășurare, pot fi chemat în orice moment. Dacă ai nevoie de ajutor cu chiria sau de altceva...

— Nu vreau banii tăi, i-am spus și m-am frecat la ochi.

— Credeam că va fi un weekend pe cinste. Dumnezeu îmi e martor.

— Eu credeam că mâine dimineață mă urc în avion, în schimb, mă suni și-mi spui că nu pot veni. Din nou.

— Știi că ai senzația că sunt un mizerabil. Îți jur că le-am spus că am planuri importante. Dar când intervine ceva, Cami... trebuie să-mi fac meseria.

Mi-am șters o lacrimă de pe obraz, dar nu l-am lăsat să-și dea seama că plâng. Mi-am stăpânit tremurul din voce.

— Și vii acasă de Ziua Recunoștinței, atunci?

El a oftat.

— Așa vreau. Dar nu știu dacă pot. Depinde dacă se termină asta. Chiar mi-e dor de tine. Mult. Nici mie nu-mi place situația.

— O să ai vreodată un program mai bun? am întrebat eu.

I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi răspundă.

— Și dacă ți-aș spune că probabil nu?

Am ridicat din sprâncene. Mă așteptam la acest răspuns, dar nu mă așteptam să fie atât de... sincer.

— Îmi pare rău, a zis el.

Mi l-am imaginat cum se crispează.

— Tocmai am ajuns la aeroport. Trebuie să închid.

— Da, bine. Vorbim mai încolo.

Mi-am forțat vocea să sune egal. Nu voiam să par supărată. Nu voiam să creadă că sunt slabă sau sentimentală. El era puternic și încrezător și făcea ce avea de făcut fără să se plângă. Încercam să fiu și eu așa, de dragul lui. Dacă m-aș fi văicărit pentru ceva ce el nu putea rezova, n-ar fi ajutat cu nimic.

El a oftat din nou.

— Știi că nu mă crezi, dar te iubesc.

— Te cred, i-am zis, și chiar îl credeam.

Am apăsat butonul roșu de pe ecran și mi-am lăsat telefonul să cadă pe pat.

Raegan era deja gata să-mi panseze rănilile.

— L-au chemat la muncă?

Am dat din cap.

— Atunci, poate că voi doi va trebui să fiți pur și simplu spontani. Poate îl surprinzi cu o vizită și, dacă e chemat cât timp ești acolo, îl poți aștepta. Când se întoarce, continuați de unde ați rămas.

— Poate.

M-a strâns de mână.

— Sau poate e un roboțel care ar trebui să înceteze să creadă că slujba lui e mai importantă decât tine?

Am clătinat din cap.

— A muncit din greu pentru slujba asta.

— Nici măcar nu știi cu ce se ocupă.

— Ți-am spus. Se folosește de diplomă. Se specializează în analiză statistică și reconfigurarea datelor, orice ar însemna asta.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Mda, și mi-ai mai spus să păstrez asta secret. Ceea ce mă face să cred că nu e în totalitate sincer cu tine.

M-am ridicat și mi-am golit valiza, vărsând tot ce era în ea pe cuvertură. De obicei îmi făceam patul doar când împachetam, așa că am observat acum materialul de un albastru-deschis al cuverturii, cu câteva tentacule bleumarin de caracatiță deasupra ei. T.J. o ura, dar mie îmi plăcea să mă simt îmbrățișată în timp ce dormeam. Camera mea era compusă din lucruri ciudate și neprevăzute, dar așa eram, de fapt, și eu.

Raegan a scotocit prin grămada de haine și a scos o bluză neagră cu umerii goi și partea din față strategic sfâșiată.

— Avem amândouă noaptea liberă. Ar trebui să ieșim. Să ne servească și nouă băutura cineva o dată în viață.

I-am smuls bluza din mână și am studiat-o în timp ce mă gândeam la propunerea ei.

— Ai dreptate. Așa ar trebui. Luăm mașina ta sau Ștrumful?

Raegan a ridicat din umeri.

— Eu aproape că nu mai am benzină și nici nu primim banii până mâine.

— Atunci luăm Ștrumful.

După o tură rapidă la baie, Raegan și cu mine am sărit în Jeepul meu vechi și modificat, de culoare albastru-deschis. Nu era în cea mai bună formă, dar, la un moment dat, cineva avusese suficientă viziune și dragoste încât să-l transforme într-un hibrid între un Jeep și o camionetă. Odrasla răsfățată care renunțase la facultate și care fusese stăpâna Ștrumfului între acel proprietar și mine nu l-a iubit la fel de mult. Pernele de pe scaune se vedeau în locurile unde pielea neagră se ruptese, mocheta avea găuri de țigară și pete, iar plafo-niera trebuia înlocuită, dar această neglijență a însemnat că am dat mai puțini bani, iar un autoturism aproape gratis era cel mai potrivit.

Mi-am prins centura de siguranță și am băgat cheia în contact.

— Să spun o rugăciune? a întrebat Raegan.

Am răsucit cheia, iar Ștrumful a scos un zbârnâit bolnăvicios. Motorul a început să bolborosească, apoi să toarcă, și amândouă am aplaudat. Părinții mei au crescut patru copii dintr-un salariu de muncitor în fabrică. Nu le-am cerut niciodată să mă ajute să-mi cumpăr o mașină, ci m-am angajat la magazinul local de înghețată când am împlinit cincisprezece ani și am pus deoparte 557 de dolari și 11 cenți. Ștrumful nu era deloc mașina la care visasem în copilărie, dar 550 de dolari mi-au cumpărat independența, iar asta era ceva neprețuit.

Douăzeci de minute mai târziu, Raegan și cu mine eram în cealaltă parte a orașului și străbăteam parcare cu pietriș de la Red Door încet și uniform, de parcă am fi fost filmate în timp ce ne făceam intrarea pe un soundtrack șmecher de tot.

Kody stătea la intrare, cu mâinile lui mari cât capul meu. Ne-a ținut cu privirea în timp ce ne apropiam.

— Cărțile de identitate.

— Du-te dracului! s-a răstit Raegan. Lucrăm aici. Știi câți ani avem.

El a ridicat din umeri.

— Tot trebuie să-mi arătați niște acte.

M-am încruntat la Raegan, iar ea și-a dat ochii peste cap, scotocind în buzunarul de la spate.

— Dacă nici până acum nu știi câți ani am, avem o problemă.

— Haide, Raegan. Nu mă mai bate la cap și lasă-mă să văd drăconvenia.

— Ultima dată când te-am lăsat să vezi ceva nu m-ai mai sunat trei zile.

El s-a crispat.

— N-o să treci niciodată peste faza aia, nu-i așa?

Raegan i-a aruncat cardul de identitate lui Kody, iar acesta l-a prins la piept. S-a uitat fix la el și apoi i l-a înapoiat, privindu-mă întrebător. I-am dat permisul de conducere.

— Credeam că ești plecată din oraș, a zis și a privit în jos înainte de a-mi da înapoi cardul de plastic subțire.

— Poveste lungă, am spus și mi-am îndesat permisul în buzunarul de la spate.

Jeansii îmi erau atât de strâmți, încât mă miram că mai încăpuse ceva în ei, în afară de propriul meu fund.

Kody a deschis ușa roșie imensă, iar Raegan i-a zâmbit dulce.

— Mulțumesc, dragule.

— Te iubesc. Să fii cuminte.

— Mereu sunt cuminte, a zis ea și i-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem când ies de la muncă?

— Da.

M-a tras dincolo de ușă.

— Sunteți cel mai ciudat cuplu din lume, i-am zis eu cu voce tare, ca să acopăr muzica.

Basul îmi vibra în piept și eram destul de sigură că fiecare sunet îmi făcea oasele să tremure.

— Da, a repetat Raegan.

Ringul de dans era deja aglomerat cu puști de la facultate, tranșpirați și beți. Primul semestru era în plină desfășurare. Raegan s-a

îndreptat către bar și s-a așezat la capătul acestuia. Jorie i-a făcut cu ochiul.

— Vreți să vă eliberez niște scaune? a întrebat ea.

Raegan a scuturat din cap.

— Faci asta pentru că vrei bacșișul meu de aseară!

Jorie a izbucnit în râs. Părul lung și platinat i se revărsa în valuri peste umeri, cu câteva șuvițe negre. Purta o rochiță neagră scurtă și bocanci militari și apăsa butoanele casei de marcat ca să cheme pe cineva în timp ce vorbea cu noi. Toate învățaserăm să facem mai multe lucruri deodată și să ne mișcăm de parcă fiecare bacșiș era de 100 de dolari. Dacă serveai suficient de rapid, aveai șansa să ajungi la barul din partea de est, iar bacșișurile dintr-un weekend de acolo erau echivalente cu o lună muncită în mod obișnuit.

Acolo eram eu barmaniță de un an, la doar trei luni după ce fusesem angajată la Red Door. Raegan lucra chiar lângă mine și împreună păstram mașinăria unsă la perfecție. Jorie și cealaltă barmaniță, Blia, serveau la barul din partea de sud, dinspre intrare. Acesta era practic un chioșc, de-asta le plăcea la nebunie când eu sau Raegan eram plecate din oraș.

— Deci? Ce vreți să beți? a întrebat Jorie.

Raegan s-a uitat la mine, apoi din nou la Jorie.

— Whisky cu lămâie.

M-am strâmbat.

— Eu fără lămâie, te rog.

După ce Jorie ne-a dat băuturile, Raegan și cu mine am găsit o masă liberă și ne-am așezat, uimite de bafta noastră. În weekend era mereu aglomerat și o masă liberă la ora zece și jumătate nu era ceva obișnuit.

Țineam în mână un pachet nou-nouț de țigări și l-am lovit ușor cu palma ca să le aranjez, apoi am rupt plasticul, deschizându-l. Deși la Red aerul era atât de îmbâcsit încât simplul fapt de a fi acolo mă făcea să simt că fumam un pachet de țigări deodată, era plăcut să stau la o masă și să mă relaxez. Când lucram, aveam de obicei timp doar pentru un fum, iar restul țigării îl aruncam.

Raegan m-a privit cum aprind țigara.

— Vreau și eu.

— Ba nu, nu vrei.

— Ba da, vreau.

— N-ai mai fumat de două luni, Raegan. Măine o să dai vina pe mine că ți-am stricat șirul neîntrerupt.

A arătat către încăpere.

— Ba fumez! Chiar acum!

M-am uitat la ea cu ochii mijiți. Raegan era frumoasă într-un fel exotic, cu păr lung, castaniu-închis, piele aurie și ochi de culoarea mierii. Avea nasul mic și perfect, nici prea rotund, nici prea ascuțit, iar pielea o făcea să pară de parcă ar fi ieșit direct dintr-o reclamă pentru Neutrogena. Ne-am întâlnit în școala gimnazială și am fost atrasă instantaneu de sinceritatea ei brutală. Raegan putea fi incredibil de intimidantă, chiar și pentru Kody, care, la cei 1,95 metri ai săi, era cu aproape 30 de centimetri mai înalt decât ea. Era fermecătoare cu cei la care ținea și respingătoare cu cei pe care nu-i plăcea.

Eu eram opusul exoticului. Coafura mea bob, ciufulită, cu breton bogat, era ușor de întreținut, dar nu foarte mulți bărbați o considerau sexy. Nu foarte mulți bărbați mă considerau sexy în general. Eram fata din vecini, cea mai bună prietenă a fratelui tău. Am crescut alături de trei frați și de vărul Colin și aș fi putut trece drept băiețoi dacă nu m-ar fi dat de gol rotunjimile mele, subtile, dar existente, care mă țineau departe de clubul exclusivist al puștilor de paisprezece ani.

— Nu te comporta așa, i-am zis. Dacă vrei țigări, cumpără-ți singură.

Și-a încrucișat brațele, bosumflată.

— De-asta m-am lăsat. Sunt al naibii de scumpe.

M-am uitat fix la hârtia și la tutunul care ardeau între degetele mele.

— Ăsta e un lucru de care buzunarul meu gol trebuie să țină cont.

Muzica s-a schimbat de la un cântec pe care toată lumea voia să danseze la unul pe care nimeni nu voia să danseze, astfel că zeci de oameni au plecat de pe ring. Două fete au venit către masa noastră și au schimbat priviri între ele.

— Asta-i masa noastră, a spus cea blondă.

Raegan de-abia a catadicsit să se uite la ele.

— Scuză-mă, nemernico, dar cu voi vorbește, a zis bruneta și și-a pus berea pe masă.

— Raegan, am atenționat-o eu.

Raegan s-a uitat la mine fără nicio expresie pe chip, apoi a ridicat capul către fată.

— *Era* masa voastră. Acum e a noastră.

— Noi am fost primele aici, a șuiertat blondă.

— Și acum nu mai sunteți, a spus Raegan.

A luat sticla de bere de pe masă și a aruncat-o pe jos. Berea s-a vărsat pe toată mocheta de culoare închisă, bine lipită de podea.

— Aport.

Bruneta s-a uitat cum berea se întinde pe jos, apoi a făcut un pas către Raegan, dar prietena ei a apucat-o de ambele mâini. Raegan i-a râs în nas neimpresionată, după care și-a întors privirea către ringul de dans. Într-un final, bruneta și-a urmat prietena către bar.

Am tras un fum din țigară.

— Credeam că o să ne distrăm în seara asta.

— Păi ce, asta n-a fost distracție?

Am clătinat din cap și am schițat un zâmbet. Raegan era o prietenă minunată, dar nu voiam s-o supăr. Am crescut într-o casă cu atâția băieți, că mi-a ajuns bătaia pentru o viață întreagă. Nu m-au iertat deloc. Dacă nu ripostam, jucau din ce în ce mai murdar până mă făceau să reacționez. Și reușeau întotdeauna.

Raegan n-avea nicio scuză. Era doar o nemernică arțăgoasă.

— Ia uite. A venit și Megan, a zis ea, arătând către frumusețea cu ochi albaștri și păr ca pana corbului de pe ringul de dans.

Am dat din cap. Megan era cu Travis Maddox, practic trăgându-și-o în fața tuturor pe ring.

— Ah, băieții Maddox, a spus Raegan.

— Mda, am zis, dând whisky-ul peste cap. A fost o idee proastă. N-am chef deloc de cluburi în seara asta.

— Termină.

Raegan a dat și ea peste cap whisky-ul cu lămâie și apoi s-a ridicat în picioare.

— Nemernicele alea două încă sunt cu ochii pe masa asta. Mă duc să mai iau o tură de băuturi. Știi și tu, cheful vine din mers.

A luat paharele și s-a dus la bar.

M-am întors, le-am văzut pe tipele care se holbau la mine și care, evident, sperau să plec. Eu n-aveam de gând să mă ridic. Raegan s-ar fi întors imediat la masă dacă ele ar fi încercat s-o reocupe, iar asta ne-ar fi adus numai necazuri.

Când m-am răsucit la loc, am descoperit că un tip se așezase pe scaunul lui Raegan. La început am crezut că era Travis, dar când mi-am dat seama că m-am înșelat am zâmbit. Trenton Maddox era cel care se apleca înspre mine, cu brațele lui tatuate încrucișate, cu coatele sprijinite pe masă, vizavi de mine. Își mângâia cu degetele barba țepoasă care-i acoperea fața, iar mușchii umărului i se ghiceau prin tricou. Părul îi era la fel de scurt ca și barba, în afară de un loc gol, lângă tâmpla stângă, unde avea o cicatrice.

— Îmi pari cunoscută.

Am ridicat din sprânceană.

— Serios? Bați drumul până aici, te așezi și asta e tot ce poți scoate?

M-a studiat demonstrativ din cap până în picioare.

— N-ai tatuaje, după câte văd. Deci presupun că nu ne-am întâlnit la salon.

— La salon?

— La salonul de tatuaje unde lucrez.

— Acum tatuezi oameni?

A zâmbit și în mijlocul obrazului stâng i-a apărut o gropiță.

— Știu că ne-am mai întâlnit.

— Nu ne-am mai întâlnit.

M-am întors ca să mă uit la tipele de pe ringul de dans, care râdeau, zâmbeau și se holbau cum Travis și Megan aproape că și-o trăgeau. Dar în secunda în care melodia s-a terminat, el a plecat de pe ring și s-a dus țintă la blonda care ne revendicase masa mai devreme. Chiar dacă aceasta văzuse cum Travis își plimbuse mâinile pe pielea transpirată a lui Megan cu două secunde înainte, rânjea ca o idioată, în speranța că ea urmează la rând.

Trenton a râs scurt.

— Ăsta-i frate-meu mai mic.

— Eu n-aș recunoaște așa ceva, am zis și am scuturat din cap.

— Am fost colegi de școală? a întrebat el.

— Nu-mi aduc aminte.

— Dar îți aduci aminte dacă ai mers la Eakins cândva, între grădiniță și clasa a douășpea?

— Am mers.

Gropița lui Trenton s-a adâncit și mai tare în obraz când a zâmbit.

— Atunci de acolo ne cunoaștem.

— Nu neapărat.

Trenton a izbucnit din nou în râs.

— Vrei ceva de băut?

— Îmi aduce cineva.

— Vrei să dansezi?

— Nu.

Un grup de fete a trecut pe lângă noi, iar Trenton a întors privirea după una dintre ele.

— Aia nu era Shannon de la ora de economie? La naiba, a zis el, răsucindu-se în scaun.

— Ba da. Ar trebui să te duci la ea și să povestești.

Trenton a clătinat din cap.

— Am povestit destule în liceu.

— Îmi aduc aminte. Sunt sigură că te urăște.

Trenton a scuturat din cap, a zâmbit și apoi, înainte de a mai lua o înghițitură, a spus:

— Așa fac toate.

— E un oraș mic. N-ar fi trebuit să-ți distrugi toate relațiile.

Și-a lăsat bărbia în jos, iar legendarul lui farmec a intrat în acțiune.

— Au rămas și câteva nedistruse. Deocamdată.

Mi-am dat ochii peste cap, iar el s-a hlizit.

Raegan s-a întors, ținând strâns cu degetele ei lungi patru pahare cu whisky cu gheață și două shoturi.

— Whisky-ul meu cu lămâie, whisky-ul tău și câte un shot de fiecare.

— Ce e cu toate dulcegăriile din seara asta, Ray? am zis eu, strâmbând din nas.

Trenton a luat unul dintre shoturi și l-a dus la buze, dând capul pe spate. L-a trântit apoi pe masă și a făcut cu ochiul.

— Nu-ți face griji, iubito. Mă ocup eu de ele.

Apoi s-a ridicat și s-a cărat.

Nici n-am observat că am rămas cu gura căscată până când nu m-am uitat în ochii lui Raegan și-am închis-o imediat.

— Tocmai ți-a băut shotul? Chestia asta s-a întâmplat de-adevăratelea?

— Cine face așa ceva? am zis eu și m-am întors să văd unde a dispărut.

Dar el deja se topise în mulțime.

— Un băiat din familia Maddox.

Am băut whisky-ul și-am mai tras un fum din țigară. Toată lumea știa că Trenton Maddox nu aduce nimic bun, dar asta nu le-a împiedicat niciodată pe femei să încerce să-l domesticească. L-am văzut încă din școala elementară și mi-am promis că nu mă voi afla niciodată pe lista lui — asta dacă zvonurile erau adevărate și avea într-adevăr o listă, dar nici nu aveam de gând să aflui.

— O să-l lași să scape așa, nepedepsit? a întrebat Raegan.

Am suflat fumul prin colțul gurii, ofticată. Nu aveam chef de distracție, nici de flirtat aiurea și nici să mă plâng că Trenton Maddox mi-a băut shotul dulce pe care oricum nu-l voiam. Dar înainte să apuc să-i răspund prietenei mele, am simțit cum whisky-ul băut mai devreme îmi vine înapoi pe gât.

— O, nu.

— Ce e? a zis Raegan și s-a învârtit în scaun.

S-a îndreptat imediat, tresărind.

Cei trei frați ai mei și vărul Colin veneau înspre masa noastră.

Colin, cel mai mare și singurul cu un act de identitate valabil, a vorbit primul.

— Ce mama naibii, Camille? Credeam că ești plecată din oraș în seara asta.

— Mi s-au schimbat planurile, m-am răstit eu.

Chase a deschis gura al doilea, după cum mă și așteptam. El era cel mai mare dintre frații mei și îi plăcea să pretindă că e mai mare chiar și decât mine.

— Tata n-o să se bucure când o să afle că n-ai venit la prânzul în familie, mai ales că erai în oraș.

— Nu poate să se supere dacă nu află, am zis eu, cu ochii mijiți.

Frate-meu a bătut în retragere.

— De ce ești atât de iritată? Ești pe stop sau ceva?

— Pe bune? a zis Raegan, lăsându-și bărbia în jos și ridicând din sprâncene. Suntem în public. Maturizează-te odată.

— Deci ți-a dat țeapă? a întrebat Clark.

Spre deosebire de ceilalți, el părea cu adevărat îngrijorat.

Înainte să apuc să-i răspund, a vorbit și cel mai mic dintre frați.

— Stai așa, nemernicul ăla amărât ți-a dat țeapă? a zis și Coby.

Băieții erau născuți la unsprezece luni, ceea ce însemna că acum Coby avea 18 ani. Colegii mei știau că frații mei aveau toți acte false de identitate și credeau că-mi făceau o favoare dacă ignorau acest lucru, dar, în cea mai mare parte a timpului, mi-aș fi dorit să nu facă